

"Voorde vuist weg 3"

Ik ben gewend om fysiek bezig te zijn en nu met al die sneeuw, vallen er voor mij wat favoriete activiteiten weg. Tennisbanen gesloten, fietspaden slecht begaanbaar of gevaarlijk en ook vanwege de feestdagen kwamen binnensporten te vervallen.

Normaal fiets ik op dinsdagavond naar Ottersum voor een bridgeavond. Maar afgelopen dinsdag had ik besloten te voet te gaan, in verband met besneeuwde paden en om wat extra inspanning te doen. Heen en terug is het 12 km, maar met een lange onderbreking van viereneenhalf uur kaarten en zitten, is het twee maal zes kilometer of twee maal één uur en dat maakt het een stuk eenvoudiger.

De terugweg begon ik om kwart voor twaalf middernacht. Het was kil, windstil en erg mistig. Behalve wat auto's heb ik nog drie fietsers gezien in het centrum van Gennep en verder was het al, van God verlaten.

De laatste drie kilometers gaan eerst via een brug over de Maas en leiden van het Limburgs grondgebied naar mijn vertrouwde Brabant. Daarna zijn het alleen nog verlaten dorpswegen. Het zicht was zo beperkt dat ik slechts de railing van de brug kon zien.

In eerste instantie dacht ik aan de stiltewandeling van Hella van der West, die ik enkele dagen daarvoor op de televisie had gevolgd. De stilte kan zelfs nog wel intenser zijn geweest, maar van het prachtige natuurbeeld dat we daar te zien kregen, was hier helemaal geen sprake. Wat er dan nog overblijft is eigenvermaak. Ogen, oren en mond zijn dan nog nauwelijks dienstbaar en al snel val je terug op gedachten van herinnering en fantasie.

Ik dacht terug aan de periode van mijn militaire dienstitijd en vooral aan een retraite waarvoor wij ons via de geestelijke verzorging konden aanmelden. Dit waren ook van die momenten van alleen zijn met de stilte. Retraite hield in, een drietal dagen in veel afzondering met jezelf in het reine komen. De aalmoezenier stimuleerde ons om daaraan mee te doen. Retraite heette het bij rooms katholieken en bij de protestanten bezinningsdag. Hetzelfde woord kon in die tijd niet, want dan zouden deze activiteiten elkaar duivels kunnen besmetten.

Er was veel belangstelling voor deze retraites. Niet om intens met je christelijk geweten in conclaaf te gaan, maar het eten was er erg goed, er waren goede bedden en je werd niet de ganse dag achter je vossen gezeten, zoals in de kazerne. De momenten van afzondering om te mediteren, werden op de koop toe genomen of liever nog, die werden door ons gretig gebruikt om over de "meiden" en andere geneugten van het leven te fantaseren met al het hemelse wat daarbij hoort. Tijdens de gezamenlijke bijeenkomsten werd het een en ander in fluistertoon met elkaar uitgewisseld. Het verblijf was inderdaad hemels, maar meer voor het getergde lijf dan de christelijke geest.

Het zijn mooie momenten om daaraan terug te denken, waaraan je normaal gesproken niet zo snel toekomt. Tijdens een dergelijk wandeling zoals ik nu schets gebeurt dit vanzelf en de richting waarheen jouw gedachten je sturen heb je vaak niet in de hand en gebeurt spontaan.

Ik schrok bijna van het moment dat ik om kwart voor een, de achterdeur van slot deed en de frisse buitenlucht ruilde voor de huiselijke warmte. Tijd en afstand waren vergeten.

© januari 2010, Mijler, BasicPublishing.nl